

Olessák Róbert

HÉT NAPOK ÉNEKE

© Olessák Róbert, 2022

Szerkesztette: Beri Róbert /Beró/

Hét napok éneke

(1999-2012)

Hét napok éneke

Napkorong-Atyánknak képe szépen díszíti
az Első Nap lapját égi naptárunkban.
Szemhatáron túlról sugárzó őstenger
hős vizén leszálló láng-arany vasárnap.

A vén tizenháromból hét lett s tizenkettő,
de visszatér még néha, a Hold Napja ha eljő.
Kútalagnál mélyebb vízben tükröződő
titkos fényben ázó ezüst színű hétfő.

Hadak Napja kedden vérveres vasbolygó
emelkedik édes, nehéz vajúdásból.
Nemes Fiúisten büszke-szép agancsú
fejét elfordítja zöldleveles ágtól.

Láthatatlan szellő szavakat súg fülbe:
„Hogy fent, úgy él lent is Égi Három tükre.”
Merész kézzel szórva csillagot a légbe,
fiát ember szerdán tanítja betűkre.

Ékes-öves jó úr, csütörtök királya
vendégeinek bort ónkupával méri.
Viharverve lengő, gömbölyű és tépett,
fodros, nagy szakálla messze körbeéri.

Holdanyával szemközt járó ifjú léánya
virág-ünnepet tart pénteki napjára.
Szerelemre készül égszínkék ruhában,
ötszirmú rézrózsa ragyog zöld hajában.

Ólomból-megöntött sarlós fekete korong
behelyettesíti az elmúló ép-Napot.
Öles gyémántgyűrű a mennybolton fent ragyog,
sötét koronája ékíti a szombatot.

Napkorong-Atyánknak képe szépen díszíti
Utolsó Nap lapját földi naptárunkban.
Szemhatáron túlra sugárzó őstenger
hű vizén elúszó tört-arany vasárnap.

2001

Minden úton

Fenn az égen két madár száll,
két madár az égen.
Minden úton két madár jár,
s összeér a végen.
Egyiknek a szárnya véres,
másiknak a tolla ékes,
fénylik lenn a mélyben.

Lenn a vízen két hajó száll,
két hajó a vízen.
Minden úton két hajó jár,
s összeér a végen.
Egyik vitorlája véres,
másiknak a büszke-fényes
tükre él a vízben.

2001

Régen

Régen, amikor még nekem énekelték,
az is úgy tűnt, mintha én fűjnám a dalt.
Ma a világ hallgat, hallgatják, mint újat,
s az én számról vissza ez az ének hajt.

Régen úgy szerették, örök kőbe vésték,
amit nő vagy férfi jól el nem takart.
Ma a világ hallgat, esztendőre ballag,
s hamar elfelejtik azt, aki meghalt.

Régen, amikor még együtt ünnepelték
hold- napoknak jöttét mind az emberek,
s négyszer kicsorbított öreg csillag-láncot
kő-szekérre tették, volt az év kerek.

Régen, amikor még együtt építették
hold- napoknak ormát mind az emberek,
s négyszer kifordított égi-arany sarkot
tetejébe húzták, voltam én gyerek.

Sárga könyv mélyében új életre váró
régi tudományok, mind kijőjete!
Barna föld méhében új életre szálló
ó-pecsétes vágyak, mind kinőjete!

Sohasem-pillantott önmagam képével
jó találkozóra fölkészítetek!
Sohasem-pillantott világ emlékével
mindörökre most már eljegyezzetek!

A hely szelleme

Egész világot szereted,
mégis egy szegletében éled
végig egész életed,
otthonodat megépíted.

Amit fölraksz reggelre,
az leomlik estére.
Amit fölraksz estére,
az leomlik reggelre.

Mondd meg nekem, miért van ez így?
Mondd meg nekem, miért van ez így?

Egész világot szereted,
mégis egyet választ szíved,
hogy megtarthatod, azt hiszed,
hogy megtarthatod, azt hiszed.

Kiben megbíznál reggelre,
az mind elhagyna estére.
Kiben megbíznál estére,
az mind elhagyna reggelre.

Mondd meg nekem, miért van ez így?
Mondd meg nekem, miért van ez így?

*...mert a hely szelleme
maga képére formálja az embert.
A múlt kísértete,
minél jobban tagadod, annál erősebb.
A hely embere
maga képére formálja a tájat.
A föld szelleme
lassan lebontja, ha ellene építed, a gátat.*

Egész világot akarsz,
mégsem változnál érte, hogy
tovább nyújtozhassál benne,
mint ameddig ér takaród.

Ha valahová tartozol,
valamivel is tartozol...
Ha valakihez tartozol,
valakinek is tartozol...

A legkedvesebb véréd nyeli el a fal!
A legkedvesebb véréd nyeli el a fal!

*...mert a hely szelleme
maga képére formálja az embert...*

A hely istene
maga képére formálta az embert,
hogy a Föld Nagy Szelleme
más-más alakot öltjön minden vidéken.
A hely embere
maga képére formálta az istent,
de nem lett Egy Istene,
és még harminc ezüstpénze is ráment...

...mert a hely szelleme
maga képére formálja az embert...

2004

Belülről élek

Füst az életem,
parázs a vacsorám,
néha-néha megszületni félek.

Hangomra
a hátamon utazol,
esténként a kezekben élek.

Hej! Hej! Belülről élek!
Hej! Hej! Belülről élek!

Csak tenéked,
ha kéred, megmutatom,
nem csak hálni jár belém a lélek.

Gyémántrétre
az álmaid vezetem,
minden éjszaka belülről nézlek.

Hej! Hej! Belülről élek!
Hej! Hej! Belülről élek!

2001

Rókatánc

Apadó kút fenekéről
süllyedő szem bámul,
kicsavart fa gyökeréből
száradó rög rám hull.

Virág-torkában-száradt-méz-
keserű zsarátnok,
batyujából álom-hosszan
nyújtóznak kis lángok.

Tűztől mindig legalábbis
messzibb lehet menni,
a hamuhoz hiába ülsz
közel melegedni.

Múlt időknek jó fájdalma
szép zenévé sarjad,
csillagtengely, ajtód fordul,
szemgödrömben sarkad.

Szarvas fut az égi úton,
aranygyertya lobban,
parazsat nyelt dobom színén
fény patája dobban.

Szépreményű délidőben
újra égő emlék,
frissen vedlett lélekbőrben
titkon rezgő térkép.

Forgólencse-gyűjtött lelkek,
bár hinnéd, hogy nincs több,
déli földről, észak felől,
szüntelenül jöttök.

1999

A falon túl

*Túl, túl, a falon túl
valami furcsa háború dúl.*

A zene és az építészet
titkos törvényeit tanulmányozni,
a legszentebb dologra születtem.

Kerek, színes ólomüveg
ablakokon süt rám a csillagok fénye,
fürdeti az Örök Hideg
bölcességét áhító szellemem...

*Túl, túl, a falon túl
valami furcsa háború dúl.*

A temető kertben rózsák
és tiszafák tenyésznek hátul,
de valami furcsa romlás
illata árad mégis nyughatatlanul
a falon túl...

Mert amióta csak az ember
mind leírja történeteit,
nincsen semmi új a Nap alatt,
önmagad ellen építed a falat.

*Túl, túl, a falon túl
valami furcsa háború dúl.*

2004

A vér a tenger

Messze hívó végtelenség vizein merülni,
megtisztító fénysötétmély múlt ködébe nézni.

*Kívül van a vér, kívül van a vér,
bent lököt a tenger, s kívül van a vér.*

*Bent lököt a vér, bent lököt a vér,
kívül van a tenger, s bent lököt a vér.*

Egysejtűként boldogultan sós ízben lebegni,
mélybe titkon ringatózó fény-homályban úszni.

Kívül van a vér... Bent lököt a vér...

Betegítő korlátoktól szabadulni tudni,
vízben oldva visszatérő keringésbe jutni.

Kívül van a vér... Bent lököt a vér...

Nap tüzének víz-csodáját ugyanúgy szeretni,
csillagok közt ébredetten sohasem feledni.

Kívül van a vér... Bent lököt a vér...

2002

Magdala

Érik a mag,
érik a mag a földben.
Befelé figyel.

Érik a mag, és befelé figyel.
Érik a mag, és befelé figyel.

*Ága messze nő,
és reszkető
kézzel nyitja szét szép
lélek-szírmait
és orkait,
és gyökere a mélybe tép.*

Érik a dal,
érik a dal a csöndben.
Befelé figyel.

Érik a dal, és befelé figyel.
Érik a dal, és befelé figyel.

Ága messze nő...

Nőjön, nőjön meg magától,
nőjön, nőjön meg a mag.

Nőjön, nőjön meg magától,
nőjön, nőjön meg a dal.

Ága messze nő...

2002

Napfényírás a falon

Napfényírás a falon mondja el regéjét
Uriel gépének, Uriel gépének.
Bokrosodó vizek sodrán Földgolyót bejáró
tengerész népének, tengerész népének.
Múlt öröklődő tudását kő-aranyba záró
csillagász népének, csillagász népének.

Napfényírás a falon mondja el regéjét
végi-tűz jöttének, végi-tűz jöttének.
Bokrosodó vizek sodrán Földgolyót bejáró
üstökös-sötétnek, üstökös-sötétnek.
Múlt öröklődő tudását kő-aranyba záró
újra-végveszélynek, újra-végveszélynek.

Napfényírás a falon mondja el regéjét
évek osztásának, évek osztásának.
Bokrosodó lovak hátán földeket bejáró
új-kiáradásnak, új-kiáradásnak.
Múlt halványodó emlékét fény-aranyba mártó
újra-nemtudásnak, újra-nemtudásnak.

Napfényírás a falon mondja el regéjét
Uriel gépének, Uriel gépének.
Bokrosodó vizek sodrán Földgolyót bejáró
tengerész népének, tengerész népének.
Múlt öröklődő tudását kő-aranyba záró
csillagász népének, csillagász népének.

2001

Minden a rokonom

Lassú életemet élem,
messzi lépteimet lépem,
útra éhes születésem
könnyű láncait letépem,
ha gondolatomban a Minden
örök törvényeit értem,
és e tükör-körben is a vérem
örök törvényeit érzem.

*Napok múlnak el az égen,
újra megszületik minden,
napok múlnak el az égen,
minden a rokonom, érzem,
amíg örök életemet élem,
amíg örök életemet élem,
amíg örök életemet élem,
amíg örök életemet élem.*

Lassú álmaimat látom,
hosszú útjaimat járom,
és más semmire se vágyom,
átkelni minden-egy határon,
de ha közel-s-távol a halálon
és ha közel-s-távol a világon
elveszett céloom nem találok,
oda vihet most majd el az álom.

Napok múlnak el az égen...

2001

Az órával szemben

Naponta egyet pördül a kis kerék,
és évenként egy kört fut vele a nagy kerék,
s minthogy a küllők igen gyorsan mozognak,
elválaszthatatlanul egybemosódnak.

*Lassan, lassan, de feltartóztatbatatlanul,
lassan, lassan, de feltartóztatbatatlanul
visszafelé, visszafelé, visszafelé forog
észrevétlen, az órával szemben.*

Húsz- és hatezer év az ideje,
amíg a mutató visszatér ide.

Lassan, lassan, de feltartóztatbatatlanul...

2006

És áldott legyen

És áldott legyen a fénysugár,
mely szememhez hozza az arcod.

És áldott legyen a levegő,
mely fülembé súgja a hangod.

Mert él a fény, és él a levegő...

És áldott legyen a tűz,
mely kezembe adja a szíved.

És áldott legyen a víz,
mely számba hozza az ízed.

Mert él a fény, és él a levegő...

És áldott legyen a levegő,
mely közvetíti az illatod.

És áldott legyen a sötétség,
mely megmutatja az alakod.

Mert él a fény, és él a levegő...

Visszhang

Ébren a vágyam, a köd gomolyában
a hajnali visszhang nyers dala tép.
Az ösztöni szó még fátyla mögött ég,
várakozásban reszket a lét.
Hej, fölfakad álmom, a reggeli tájon
egy ünnepi szép rege-szarvas igéz.
Szeme messzire néz.

*A tavasz ütemére ha dobban a föld,
ő tenger ölében kisarjad a zöld,
megdobban a föld.*

Fölragyog otthonom, fenn a Tejúton
az eszteri visszhang szél-dala szól.
Oda végi határba elhív a varázsa,
hol égi vadat rejt csillag-akol.
Hej, árdeli tündér, messzi vörös fény
álomi hangon visszadalol.
Lomb összehajol.

*A nyár ütemére ha lobban az ég,
ő útmutató jele fényesen ég,
fellobban az ég.*

Lelkem odvában, e köd-fia fában
az erdei visszhang mély dala kél.
Volt éltüket oltó múltjukat oldó
ősöreg szellemeket visz a szél.
Hej, lomb szava szólít, a földbe lehullik
mind, aki él, és messzire tér.
Majd újra beszél.

*Az őszi ütemére ha dobban a föld,
ő rozsda ölébe lehullik a zöld,
elnyugszik a föld.*

Lassul a vérem, az állati éjben
a vaskori visszhang sár-dala űz.
Kis hóba taposva és messzi ugorva
a füstű berekben elillan egy őz.
Hej, csöndbe' ha nézem, elindul az égen
a régen is hajszóoló emberi tűz.
Hideg csillagot űz.

*A tél ütemére ha lobban az ég,
ő útmutató jegye élesen ég,
ellobban az ég.*

2000

Nyugovóra térni a Nappal

A földre lehajtom fejem,
a ferde eget nézem,
szemem elé homályos
fűszálak hajlanak.
A Nappal együtt készültek
az emberek rá régen,
hogy napról napra
kicsit jobban meghaljanak.

Nyugovóra térni a Nappal...

Lelkemben, ha visszaérzek
emlékeken túlra,
mozdulatlanul honol
egy nagy, zöld homály,
vadszőlő-ízű magányát
felidézni újra
néma kő-hajlékából
vissza-visszajár.

Nyugovóra térni a Nappal...

Ha meghalna, akit szeretsz,
vagy sohasem született volna meg,
vagy nem volna róla emléked,
nem változna meg,
amit magadban belül érzel,
ha a fényképére nézel,
csak véled múlik el minden,
mi véled született.

Nyugovóra térni a Nappal...

A földre lehajtom fejem,
a ferde eget nézem,
szemem elé homályos
fűszálak hajlanak.
A Nappal együtt szeretnék
most elmerülni mélyen,
hová magamba húzó
vágyaim hajtanak.

Nyugovóra térni a Nappal...

2003

Ha kívül elfogyok

Sebzett vadként fekszem
a földön, nézem,
ahogy elfolyik a vérem:
sebzett vad a Föld alattam,
sebzett vad a Föld alattam.

*Mert nem az én testem és nem az én vérem,
nem az én életem, mint régen,
nem az én arcom és nem az én harcom,
nem a fáradtságtól, hogy alszom.*

Sebzett vadként fekszem
a földön, nézem,
ahogy elfolyik a vérem:
sebzett vad a Föld alattam,
sebzett vad a Föld alattam.

Utánam is jön majd éppen-
úgy-annyi nap, mint előttem,
ne sírjatok már miattam,
ne sírjatok már miattam.

Én elpusztíthatatlan vagyok!
Én elpusztíthatatlan vagyok!

*Mert nem az én házám és nem az én váram,
nem az én életem, mint vártam,
nem az én álmom és nem az én almom,
nincsen miért élnem vagy halnom.*

De mert ez most még csak a kezdet,
hiába mosod meg a kezdet.
Te egyre több vagy,
látszólag én egyre kevesebb.
De ha kívül elfogyok, hát rájössz majd,
hogy ott vagyok még benned:
ott vagyok benned, és rajtad keresztül fogom
visszavenni majd az életed.

*Ha kívül elfogyok, hát belülről fogom
visszafoglalni az életed...*

2005

Hét gyertya

*...és hét gyertya égjen majd a síromon, igen,
mert hétféleképpen mondhatod ki szent nevem.*

*...és hét árnyék táncoljon lezárt szobám falán,
mert hét Belső Nap dereng szemhéjam bársonyán.*

2007

Szobor a toronyban

(1990-1999)

Nyári séta

Törzsvendég sáskasereg
és vadvirág üdvivalgja bele
a dúsfüledt réti levélszagba:
zápor söpört itt múlt éjszaka.

Kerítésnek vetett háttal egy bomló holttest
torka mélyéről (kóbor napfény oda beles)
friss bodzavirág illatát lehelli képembe.
„Lélegezz! Lélegezz! – súgja a fülemben. –
Szívj magadba engem is. Lélegezz!
Ne félj, téged ez meg nem mérgez.”

Köröttünk méhek víg raja dong, rajong.
Ő nevet, s én nézem, hogy szájából méz csurog.

Szaturnusz

Könnyű kézzel tartod
törött csuklómat,
amivel egy várfalba temettem én is
a szerelmeimet.

Ki tudja, meddig
állhatnak a romok még,
ha a lélek kötőanyaga már
elillant belőle?

Énnekem az esküvőm a temetésem lesz,
még kis vigaszt meríték a létezésedből.

*Tölts nekem újra még egyszer a borodból – szólt
közbe egy hang ekkor, hogy megtörje a pátoszt.*

Én mindig azt keresem,
amiben mások csalódnak,
és kiábrándulok abból,
amit mások nem képesek megunni.

A reménytelenség szerelme
megedzi a szívet,
mint célbaérhetetlen vállalkozások
a jellemet.

Tölts nekem újra még egyszer a borodból...

Falakat építek

Börtönömben börtönt építek magamnak,
újabbat, kicsit, szögleteset.
Üvegfalakból, kitapinthatatlan,
gondosan megállapított határvonalakkal:
bitekből és bájtokból építem fel,
vagy éppenséggel szavakból és mondatokból,
s élettérül rendelem magamnak.

Börtön ugyan ez is, hogyne,
szűkös és kényelmetlen.
Nem jobb, mint a másik, a nagyobb,
nem jobb, mint a többi, a kicsinyek,
nem jobb, mondom, azonban mégis
otthonosabban érzem magamat benne:
mert ezt legalább magam építettem önmagamnak.

Ha meg nem tetszik, hát lerombolhatom,
akármikor, amikor csak akarom.

Vers a jövőről

Szalad az idő, ha sürgeted őt,
hát ne akard tudni az eljövőt,
hisz a múltad is jövő volt egyszer,
s tán majd arra eszmélhetsz fel,
hogy elmúlt egész életed,
míg te jövőd kerested.

Külvárosi szatír

Pirkadattól süllyedésig tartó erőltetetten
tapintatos bájvigyortól elcsigázottan
szétfő a napkorong az éjjel sűrű levesében,
s a pihenés napszaka rejti jótékonyan
fekete árca mögé a város megtervezetten
versengő épületeinek fantáziátlan
személytelenségét, aztán a lebetonozott
mezők meg nem született árnyai
veszik át az uralmat a belenyugvón palackozott,
álomból elalvók lapos álmain.

Halkan rója a kihalt utcákat
a sötétség ismeretlen vándora,
egy feketébe csavart homályos
alak: árnyék az árnyékban.
Nesztelen lépked, s kínmosolyos
arcát senki más nem látja:
csak kit kiszemelt épp mára.

Vajh ki lesz az, kin ma rajtaüt,
s ki őrzöngve menekül neonreklámok fényei közé?
Mert ő, szokatlanul s kegyetlenül,
tulajdon csupasz *lelkét* tárja áldozatai elé,
akárha szenvtelen tükrét mutatná
eltitkolt, passzívan üres gyötremnek,
alig-alig remélve, hogy célba talál
majd egyszer, s akkor talán életre kelnek,
lapos álomból fantasztikus valósággá lesznek
az alant nyugvó aszfaltba zárt szörnyű kísértetek!

Rossz álom

Hosszúra nyújtózó éjjeli árnyékok
jéghideg mozdulatlanságába fagyott
kísértetek groteszk röhögése tisztítja el
értetlenül bámuló tekintet elől a ködöt,
s a pókháló közepén kétségbeesetten lüktet és ver
egy véres emberi szív: valaha működött.

Ki mondta, hogy az álmok labirintusából
támolyogva visszatérő elme
ugyanahhoz a kijáráshoz érkezik újból,
amelyen óvatlanul bemerészkedett?

Üvöltés az éjben

Bensőm legsötétjébe
fészkei be magát az örült-ezüst Hold:
e hús ragyogás sajtó agyamba csurog,
és ott nyúlós szellemhanggá alakul,
melyben legyűrt habzó fájdalom lapul,
s előtör váratlanul.

Farkas portyázik az éji erdőben,
ma született farkas,
ha nem férsz meg szűkös bőrödben,
hiába is hallgass,
te önmagába olvadó lélek,
elsodor a végzetes karénekk.

A báméskodók

Ennek az állatnak dobog a szíve!
S én a meleg testre hajtott füllel
szívesen meghallgatom,
a folyvást keringő s megújuló vér
mint lüktet és zakatol
folyóágyként visszatérő ereiben. S él!
Most még egymaga kóborol
a végtelen pillanat örök jelenében
ez az eleven szőrmebunda,
de én, az ember, már előre kihallom
a távoli percet, mikor majd
mint élőlény, gondosan összecsomagol,
szüntelen vergődést megunva,
felelősséget is leadva,
s friss lázzal továbbindulva
az ősfüves vándorúton,
mely magába folyton visszatér,
mégis mindig az újat nyújtja,
hogy a vízesés kipergő részén
új társak csapatát toborozza útra,
kik mégsem újak, hisz ismerősök mind:
köztük leszünk mi is – te is, én is.
Mindenkit, kit kedvelt, önmagával elvisz,
minden ó barátot víg túrára elvisz.

A változás csak ennyi:
a túrát ezúttal nem ő vezeti
(így jut idő, hogy körülnézzen:
a vezetés csak mást terheljen);
ahogyan bennünk is elődök
milliói élnek elosztva sokfelé,
sziklában, fában, vízen s földön,
bámészkodnak mindenfelé.

Az erdő árnyai

Álmodó szellem, kristálykék tornyod
magasából tekints le ránk!
Érezd a feléd botladozó légörvény
csontjaidba rejtett végtelen szavát!
S ha majd szólít az örök máglya
szelíden egyesítő színtelen lángja,
és eleven füstként terülsz e tájra,
mikor a tested atomjainak
atomjaiban rejtőző számtalan világ
valamennyi lakója mind teérted kiált,
bár te is csak egy vagy közülük
és te sem tettél sohasem mást...
Akkor se feledd a magad kis szavát!

Mert akkor visszatérsz
egy távoli erdő boldog zöld árnyai közé,
amelyek mi vagyunk,
akiket felszipant a vénséges gyökér,
és csak zuhanunk,
fák tompa-homályú alagútjain fölfelé,
vízben oldva álmodunk.

És az égen át vibrálva visszacsöppenünk
a csillagok sápadtan derengő hús tavába,
ahonnan mind egyszerre beleébredünk
minden egyes létező saját kis álmába.

Vándorúton

Koponyám fáradt likacsain a verejték
kiszikkadt fejembe szivárog,
fehérlő sókristályok ülnek agyam helyén:
már kiszáradtak belőle az álmok.

*S csak vándorlom,
vándorlom,
vándorlom a sívatagon át,
tán sobasem,
sobasem,
sobasem lesz vége már.*

Akaratom régen szétfolyt e hőben,
akár a lágyan olvadó viasz,
úgy csurgott lassan a perzselő kőre,
mely szomjas, olyan szomjas!

*S csak vándorlom,
vándorlom,
vándorlom a sívatagon át,
tán sobasem,
sobasem,
sobasem lesz vége már.*

Hiába is kérnék segítyt holmi útszéli bokortól:
szemembe lángoló lyukat égetett egy délibáb,
mely vágyott jégesőt szítál ki a homokból,
és intenek hűs lombú erdők, távoli óceán.

*S csak vándorlom,
vándorlom,
vándorlom a sivatagon át,
tán sohasem,
sohasem,
sohasem lesz vége már.*

Bárha levakarhatnám rám mászott bőrom!
De lábam zsér csont-támasza sikoltva szétreped,
és avas lisztporrá hevített csontvelőm
a tüzes aranyat sugárzó homokba pereg.

*S csak vándorlom,
vándorlom,
vándorlom a sivatagon át,
tán sohasem,
sohasem,
sohasem lesz vége már.*

Megyek-e tovább, vagy csupán heverek?
Nem tudni már, létezett-e ilyen kérdés.
S vajh húzom-e magam után a testemet?
Valaha tán még izgatott a lehetőség.

*S csak vándorlom,
vándorlom,
vándorlom a sivatagon át,
tán sohasem,
sohasem,
sohasem lesz vége már.*

Bár karom se moccan, mégis repülök,
szárnyalok, ahogyan egy döglött madár:
önmagamat is elhagyom a hátam mögött,
és a határtalan puszta izzó ölelése vár.

*S csak vándorlom,
vándorlom,
vándorlom a sivatagon át,
tán sohasem,
sohasem,
sohasem lesz vége már...*

Erdei szél

Lelkem odvában,
e köd-fia fában,
mélyen zengő visszhang sóhaja kél.
Ájult szellemeket visz a szél.
Lomb szava szólít:
földbe lehullik
mind, aki él.

Ébredés

Éjjeli élmények kóboráramai
futkároznak még idegszálaim
vezetékein fel-le:
miközben e sorokat írom,
rád emlékezem.
Ma nem ásom tovább a sírom.

Idegen dal

Régen, amikor még
nekem énekelték,
az is úgy tűnt, mintha
én fújnám a dalt.

Ma a világ hallgat,
hallgatják, mint újat,
s az én számról vissza
az az ének szól.

Macska ül a Hold alatt

Macska ül a Hold alatt,
ezüstélű árnyalak.
Szél zúgott a hó alatt:
tegnap éjjel láttalak.

Szobor a toronyban

Sosem-talált út vitt, nem figyeltem,
és sűrűn bukdácsoltam a fák között,
mert nem gyűlt még szivárvány az égen,
csak félelem, mi bokornak öltözött.
(Éreztem: talpam alatt ring a tenger,
s lejáratot kutat, le, valami bennem.)

Csupasz talppal az avaron át
(alulról sejtett hullám veri!)
lopóztam ős torony felé,
mint kisgyerek, ámulattal teli,
tág szemekkel néztem a rom felé.
Kerestem kíváncsi ablakot,
belestem: árnyék fogadott.

Kinnragadt a lombillatú rét,
riasztott a kép: zöld árny matat,
de lépcső visz le mély, kék, sötét
hullámsírba a föld alatt!
Visszaléptem – nem merem.
(A torony ült a lelkeken.)
Ám a nyílt tetőn egy vésett kőszobor
a szivárványt leste az égen.

Visszatartott lélegzet voltam,
mert éreztem: lüktet, él, ver,
alszik valami a szoborban!
Mondtam: „Olyan egyszerű volna ez!
Csak le kéne jönnöd velem a lépcsőn,
s a vízben elmerülni, mélyre, örökre.
Kérlek, félek egyedül, vigyél le engem a lépcsőn!”

Moccanatlan ült a szigorú szobor,
mint arcán a faragott mosoly,
az eget nézte egyre csak, vágyakozva, egyre.
Leültem hát én is, reményem magamba rejtve,
és lestem a szivárványt, lestem az égce.
Vártam: történjen valami végre.

De lenn maradt a lombillatú rét.
„Miért is jöttem én ide – mondd, miért!
Kinek kell az az átkozott szivárvány,
az a szívfájdító, ócska látvány?!
– kiáltottam, megunva a távoli képet. –
Mire jó az: börtönből nézni a szépet!
Ostoba szobor! Csak ülsz és bámulsz, mire jó ez?
Hiszen látom én, hogy merre van,
hát elindulok a fény után magam.”

Sosem-talált út vitt, nem figyeltem,
csak a távoli fényt a fák fölött,
ám sok éve már, egy percre félrenéztem,
s a kép eltűnt – most éji hold pörög.
„Erre volt, hisz erre volt!” – S mentem tovább,
csörtettem. Szidtam, átkoztam az éjszakát!

Szűk barlangot értem, gyanakodtam:
ide bújt volna hát a fény, a szép remény?
Beléptem – de nedves kútba: verembe zuhantam,
és örökre eltűnt a lombillatú rét.
Mire – síkos perem! – kimásztam onnét,
addigra rémek hada vont sűrű körbe,
morogva, csattogva, gúnyosan röhögve.
Örökre eltűnt a lombillatú rét.

Kitéptem magam! Futottam! Szaladok most is,
űzött vad az erdőn, remegek most is,
mögöttem ezer szörnypofa csattog.
Ezer nyálas, mohó állkapocs
rágta le az égről a napot,
s csak sötétet – rettegést hagyott:
tán soha nem látom már meg a napot?

Egy fának dőlök, s ezt gondolom:
„A föld alá magam most beásom vakon,
a mélysötét vízben a toronyhoz úszom,
ott kibukkanok, s a lépcsőn fölmegek
a toronyba, hová sosem-talált út vezet:
fölmegek oda, s a képébe nevetek
a szobornak, mely csak a fény felé néz!
Aztán apró darabokra töröm – és kész.”

A szúnyog

Valami megszállt,
egyszerre rám szállt,
valami tétova nyugalom:
fotelban ültem,
elszenderültem,
s jött váratlanul.

Nincs más se bent,
csak tompa csend,
rám ült s szorongva nyom.
Szóttlan-nagy este,
falakra festve,
mellemre ráborul.

Nem bántam én, sőt, jó volt,
hogy e prémcs csend beburkolt:
a Gondolat már mind fa-mód kihűlt.
Csak éreztem, e csend
hogy szívembe szivárog,
vérem megállt, s többé nem moccanok.

Majd szúnyog jött, s fülemben dongott
egy gúnyos, aljas, zümmögő kis átkot.
Nyakamba csíp, kortyol parányi tű...
S a vér megindult, lüktetett,
kezembe éltet küldhetett...
Lendült! Ütött! S lecsaptam én az árulót!

A legmélyebb hangú csecsemő
(2012-2022)

Therianthrop

Úgy kúszik elő belőlem a gondolat,
ahogyan a bezárt polip nyitja ki belülről
a befőttes üveg tetejét a tapadókorongjaival,
hogyminden egyes mondatom, amelyet kijelentek,
szűkíti a mozgásteremet a következőhöz.

Ahogy a meztelen alvó
húzza magára a lepedőt,
hogym ne figyelhesse meg az álmait
a nem-euklidészi geometriájú sarokban
a pókhálóján ülve meglapuló sokszemű angyal.

S miként az alsóbbrendű rovarcivilizációim
életterét szeretettel gondozva és rendben tartva
nézegetem majd a terráriumaimat és az akváriumaimat
a lakásomban később,

hogym már-már érzem a tarkómon a jelenlétet,

amint a láthatatlan üvegfalon kívül,
kozmosz léptékűre hangolt gitárerősítőjével
a csillagközi térben kivisszhangosítva
a torzított pánsípon és didgeridoon játszva,
nagy, domború, összetett és szivárványos szemével
tűnődőn és szenttelenül méreget egy hétfejű isten.

A legmélyebb hangú csecsemő

Megörültem neki, mikor megtudtam,
megtudtam, hogy én voltam
a legmélyebb hangú csecsemő
az osztályon a kórházban.

Ötévesen én már írtam,
olvastam, szoroztam és osztottam...

Később mégis rájöttem,
tudtam, de nem sejtettem,
hogy nem is ide kellett volna érkeznem.

Zoran Gutan balladája

Pesten jó, de baj van Budán,
elfogyott a propán-bután.

Elfogyott a propán-bután,
megfagyott Zoran Gutan.

Megfagyott az orangután,
megcsappant az állatállomány.

Ha még egyszer megcsappan,
Zoran Gutan bekattan.

Zoran Gutan, az orangután...

A megfagyott orangután
nem indul az olimpián.

Nem indul az olimpián,
megfagyott Zoran Gutan.

Ha egy hal meghal, meghal,
lecsökken az életszínvonal.

Ha még egyszer lecsökken,
Zoran Gutan bepöccen.

Zoran Gutan, az orangután...

A resti mesét

Őn dönt, ma este költ-e ményt
vad kacsá vese kecség-e egy kicsit
hanyatt esetleg a csajszi compót?

Mert sok szar ecsettel
a vonást vissza
és a jó szóra kozást
csak az orv ős rendel.

A többiek meg felmásznak a létra
és onnan ürülnek a csónak.

Mindezt nem a közért,
hanem azért,
mert megmondta az Onkel,
hogy a forrasztáshoz ón kell.

A resti mesét hal ott tátog gyerek.

2016

Süsü-bolondság

Ó, ha Rózsa-bimbó lehetnék,
rámszállnának szépen a legyecskék.
Nem lennék ilyen csúf, otromba,
karika se kéne az orromba.

Vidám testem videón nézi
sok elvetemült bácsi és néni.
A szájam utána úgyis lepittyed,
egész éjszaka hányom a fittyet.

Nézd a számat, a fogam is rohad,
még ma bárcsak elütne a vonat.
Senki, senki itt e világon
soha nem lesz ingyen a párom.

2018

Hamlet malma

Elvettetek minden színt,
míg végül csak a fekete maradt.

Elveszítettetek egymás után minden egyes kint,
míg végül csak a hiány hiányának a megélése maradt.

S még mindig csupán azt várnátok el tőlem,
hogy játsszam el a színpadon, a kánpadon
a kedvenc tükörcépeiteket újra meg újra?

Nem, a színház bezárt – nincs több erőfeszítés.
Már csak ismétlések vannak, feldolgozások, viccek
és a régi számok újra-elemzései.

Nincs más hátra, mint felgyújtani,
és a celluloidszalag robbanását élvezni,
de persze csak beosztva, és részletekben adagolva,
nehogy túlságosan hamar elfogyjon.

Nincs más hátra, mint dicstelenül,
kisemmizve, irigyen
az égre nézni újra, melynek díszlete
még mindig érintetlen,
távoli és végtelen és forog...
mert a bosszú csak a látszat.
És a koponya is csak egy játék:
preparált kellék, semmi több.

Viszont ha most eldobom,
te megtalálsz később,
majd a nyomok detektívként való
felfejtése izgalmainak
az átélése után meglátod a pontot,
ahol érintkezni szoktam,
jelmezt váltani, és a tényt,
hogy nem a mítosz előzi meg a
matematikát, de fordítva, és követhetsz.

2022

Repül az idő, ki tudja, hol áll meg

Minden megérintett egyén
zárt szabású magán-egén
lassú, kimért szárnycsapásaival
repül az idő vasfoga.

Nem kell ide semmiféle
végkezdetek előszelét
sugalmazó prófécia s paranoia:
ime elől önszántából
száll a té tova.

Repül az idő, ki tudja, hol áll meg,
a ló elszáll, a zsiráf megmarad,
mert háromszor dagadta meg
Lúdas Matyi Jézust.

Aranyere irányában,
parasztpsziológus magányában,
Mátyás király hiányában:
az igazság odaát van.

2017

Tartalom

Hét napok éneke (1999-2012)	3
Hét napok éneke	5
Minden úton	7
Régen	8
A hely szelleme.....	9
Belülről élek	12
Rókatánc.....	13
A falon túl	15
A vér a tenger	17
Magdala.....	18
Napfényírás a falon.....	20
Minden a rokonom.....	21
Az órával szemben.....	22
És áldott legyen	23
Visszhang	24
Nyugovóra térni a Nappal.....	26
Ha kívül elfogyok	28
Hét gyertya.....	30
Szobor a toronyban (1990-1999)	31
Nyári séta.....	33
Szaturnusz	34
Falakat építtek.....	35

Vers a jövőről	36
Külvárosi szatír.....	37
Rossz álom.....	38
Üvöltés az éjben.....	39
A bábéskodók.....	40
Az erdő árnyai	42
Vándorúton.....	43
Erdei szél.....	46
Ébredés.....	47
Idegen dal.....	48
Macska ül a Hold alatt.....	49
Szobor a toronyban	50
A szúnyog.....	54
A legmélyebb hangú csecsemő (2012-2022).....	55
Therianthrop.....	57
A legmélyebb hangú csecsemő	58
Zoran Gutan balladája	59
A resti mesét	60
Süsü-bolondság	61
Hamlet malma	62
Repül az idő, ki tudja, hol áll meg	64